

הרפתקאות של טוליה קליוקיבין

א.נוסוב

"לך מכאן, קיש, קיש!" קרא טוליה לחתול וכדי להפחיד אותו התכופף, כאילו רוצה להרים אבן מאדמה. התנועה הבהילה את החתול אבל הוא במקום לחזור מאין שבא, עבר את הסמטה והתחבא אחרי הדלת של בית בצד שני של הרחוב. "ומה עכשיו!" התחיל להתלבט טוליה.

הוא נעצר, לא העז ללכת קדימה והתחיל לשקול מה עדיף: לירוק שלוש פעמים מעל הכתף השמאלית ולהמשיך בדרך, או לחזור וללכת ברחוב אחר. הוא הביט סביב ולאחר שלא ראה איש החליט לחזור על צעדיו.

"מה כבר יכול להשתנות אם ארק שלוש פעמים" חשב לעצמו

"פעם כבר החתול עבר את דרכי, אז אם ארק או לא ארק.. אך למעשה אולי החתול לא כל כך חשוב,

תלמיד כיתה ד' בבית הספר מס' 36, טוליה קלוקבין, יצא מבית מס' 10 ברחוב דמינובסקה, פנה בסמטה גרדובסקה והלך לכוון ביתו של החבר

שלו סלווה אוגונקוב, שחי ברחוב לומונוסובה בבית מס' 14. הם נדברו עוד אתמול בערב שיפגשו הבוקר כדי לשחק שח-מט. שניהם אהבו את המשחק ומוכנים היו לשחק מבוקר עד ערב.

טוליה מיהר מאוד, כי הבטיח לחברו לבוא בשעה עשר, והיה כבר מאוחר, כי טוליה, שלא היה מאורגן טוב, השתהה בבית ויצא מאוחר. וכפי שקורה תמיד, כאשר צריך למהר, מיד באה תקלה. טוליה היה כבר בסוף הסמטה כאשר מבית כלשהו יצא חתול שחור ונעמד בדיוק מולו, באמצע הדרך.

אז שיהיה! אבל גם לא יהיה לי קשה עכשיו ללכת בדרך אחרת, ואולי בכל זאת יקרה משהו.."
אחרי כל השיקולים האלה טוליה חזר הביתה, עבר את רחוב דמיאנסקי ובפניה הבאה נכנס לסמטת קשירסקיה. הפעם הוא הגיע לרחוב לומונוסוב בלי תקלות נוספות ועוד מרחוק ראה שמהבית מס' 14 יוצא ילד כלשהו.

תחילה הוא חשב שהוא דומה מאוד לסלווה אוגונקוב, החבר שלו, ואחר כך החליט שלא. הילד נעצר במדרכה, חשב רגע על משהו, אחר כך הפנה את גבו לטוליה והלך בכוון אחר.

"טוב" אמר לעצמו טוליה "עכשיו אלך לסלווה ואז הכל יהיה ברור. אם סלווה בבית, סימן שזה לא היה הוא. ואם הוא לא בבית, כנראה שזה הוא היה."

עלה טוליה לקומה הרביעית וצלצל בדלת לדירה 31. פתחה לו אמו של סלווה.

"סלווה רק כרגע יצא" אמרה "לא פגשת אותו?"
"לא.. כלומר ראיתי אותו מרחוק, אבל חשבתי שזה לא הוא. הוא אמר שיחכה לי."

"והוא באמת חיכה, אפילו כעס שלא באת. אחר כך צלצל אליו זניה זאייצב וסלווה אמר שילך אליו."
"איזה חזיר! לא יכול היה לחכות לי קצת!" אמר טוליה, התנצל בפני אמו של סלווה וירד במדרגות. אחרי שיצא לרחוב עמד טוליה כמה דקות וחשב מה לעשות. ביתו של זניה זאייצב היה רחוק מרחוב לומונוסוב, אז לא היה מה למהר. הוא הלך, הביט לצדדים והתבונן בכל מה שראה בדרך.

בשדרות סוברוב עצר, כדי להסתכל על ילדים שלמדו לרכב על אופניי ילדים.

היו שם ארבעה ילדים, אבל אף אחד מהם לא ידע עדיין לרכב, לכן הם לא רכבו הרבה אלא לרוב נפלו מהאופניים. יש לציין שלמי שלא היה רגיל, קשה היה לרכב על האופניים אלא, כי הם היו בנויים בצורה מיוחדת. באופניים רגילים צריך לשובב את הדוושות רק כדי שהם יתחילו לנסוע, אחר כך האופניים נוסעים בעצמם והדוושות עומדות במקום. אבל באופניים אלה הדוושות הסתובבו כל הזמן, גם כשלא נחוץ היה לשובב, הן הסתובבו. זה היה כך כי אלה היו אופניים מסוג ישן, והילדים

קיבלו אותם מאיש אחד, שגר בביתם.
לאיש זה קראו איוואן גרסימוב. כאשר איוואן
גרסימוב היה קטן, קיבל את האופניים מאבא שלו.

אבל אחר כך הוא גדל וקנה לעצמו אופניים גדולים,
של מבוגרים, ואת האופניים האלה שמר במחסן.
הוא חשב שמתישהו יתחתן ויהיו לו ילדים ואז יוכל
לתת להם את האופניים האלה במתנה. אבל עברו
כבר עשרים וחמש או שלושים שנה, איוואן
גרסימוב לא התחתן ושכח לגמרי מהאופניים. ורק
לאחרונה הוא סידר את המחסן ומצא אותם.
"מה אעשה איתם?" חשב איוואן גרסימוב "הכי טוב
לתת אותם לילדים שגרים בשכנות. ממילא אין לי

ילדים ואפילו שאתחתן אי-פעם, הרי עד אז
האופניים יחלידו לגמרי וצריך יהיה לזרוק אותם."
הוא הוציא את האופניים מהמחסן ואמר לילדים
"הנה לכם, ילדים, אופניים. נכון שהם לא נראים
יפה אבל הם חזקים. אני בילדותי רכבתי עליהם
ימים שלמים והיום בהם רק המסגרת עקומה. ניסו
לרכב, ילדים. תשברו אותם עד הסוף."
הילדים תחילה לא האמינו שהוא נותן להם אופניים
במתנה, ואחר כך שמחו מאוד. קודם הם ניסו לרכב
עליהם בחצר, אבל שם כאב להם כשנפלו, כי
החצר הייתה מרוצפת באבנים. אז הם יצאו
לשדרות ושם ראה אותם טוליה.
הוא ראה איך הם מנסים לרכב ונופלים על הארץ
ואמר "איך, אתם! מי לומד כך לרכב! כך תשברו
אפים. לרכב על אופניים לומדים במורד!"
"למה במורד?" שאלו הילדים.
"מכיוון שכשאתה נוסע במורד האופניים נוסעים
בעצמם. לא צריך לסובב את הדוושות ואפשר
ללמוד להחזיק שווי משקל. ורק כשתלמדו לשמור
שווי משקל תתחילו ללמוד לסובב את הדוושות.

ואם תרצו ללמוד יחד גם זה וגם זה, לא תלמדו כלום."

מישהו מהילדים אמר "צריך ללכת הלאה בשדרות. שם הדרך פונה למטה, כמו מתל. כולם רצו לשם איפה שמתחילה הירידה. אבל אף אחד לא העז לרכב כך במורד. "איזה פחדנים אתם!" גער טוליה "תנו לי את האופניים ואני אראה לכם איך צריך לרכב." טוליה עלה על האופניים, נתן דחיפה ברגל והתחיל לנסוע. הוא כבר רכב הרבה על אופניים ולא היה לו קשה. האופניים התחילו לנסוע מהר. הדוושות התחילו להסתובב כל כך מהר שטוליה לא יכול היה

לסובב ברגליים. הוא עזב את הדוושות והן המשיכו להסתובב וגם היכו לו ברגליים. הוא מוכרח היה לפשוט את רגליו לצדדים והמשיך לנסוע במהירות גדולה. פתאום הוא ראה לפניו ילדים ששיחקו במרכז השדרה וכדי לא לעלות עליהם הוא נאלץ להסתובב ולנסוע הצדה. למזלו בצד השדרה ראה פשפש. הוא קפץ דרכו ותוך רגע נכנס לחצר של בית, עבר את החצר במהירות גדולה ומתוך התנופה עלה בגלגל קדמי על קורה מברזל שמונחת הייתה קרוב לגדר. האופניים התרוממו כמו סוס ונעמדו אנכית. טוליה נזרק מהאוכף ועף, כמו לוליין בקרקס, ונפל לתוך ארגז אשפה שעמד אחרי הגדר בחצר השכנה. כל זה התרחש כל כך מהר שטוליה לא הספיק להבין מה קורה וכבר ישב בארגז. תוך כדי הנפילה הוא נתקל במסמר שבלט ממכסה הארגז וגב המעיל שלו נקרע. זה קצת עצר את מהירות הנפילה, הגם שהוא נפל על ערמת של אשפה והנפילה הייתה יחסית רכה. וכך הכל היה מתרחש בטוב, אלא שברגע האחרון טוליה היכה בראשו

ומצאו את האופניים ששכבו תחת הגדר. הם הבינו שלא שדדו להם את האופניים אלא שטוליה נעלם לאן שהוא, והם התחילו להתרוצץ בחצר ולקרוא "ילד! ילד!" אבל טוליה לא ענה. הילדים הבינו שהוא לא רוצה יותר לרכב על אופניים והלך הביתה. הם לקחו את האופניים וחזרו לשדרה. טוליה ישב בארגז ושמע שהילדים צועקים, אבל הם לא קראו בשמו וחשב שקוראים למישהו אחר. הוא הביט שוב סביב והציץ מארגז האשפה החוצה. עכשיו הוא הבין איפה הוא נמצא. מובן שבמקום כזה לא רצה להמשיך לשבת. הוא ראה שהפצע כבר לא מדמם, הוריד את הממחטה מראשו ויצא מהארגז.

לפניו, אחרי העצים, ראה בית גדול וקשת גבוהה. טוליה הלך ישר אל הקשת וחשב שמשם יצא לרחוב, אך במקום זאת מצא את עצמו בחצר שניה. המקום הזה היה הרבה יותר יפה מהקודם. במרכז החצר הוא ראה ערוגה עגולה עם פרחים צבעוניים, אסטרות, גלדילות ואחרים. לא רחוק משם הוא ראה ערמת חול גדולה מגודרת סביב בקרשים.

בקיר הארגז.

כאשר התאושש קצת הוא בדק בידו את הראש והתברר כי יש לו שם פצע קטן או סתם שריטה. הוא שם ממחטה על הפצע, והביט סביב כדי להבין איפה הוא. הילדים שרצו אחרי האופניים נשארו הרחק מאחור. אך הם הספיקו לראות שטוליה פנה מהשדרה ונכנס לשער כלשהו. הם נכנסו לחצר, עברו אותו

"הייתי מסתכל כל יום על הפרחים, על ערמת החול עם ילדים והייתי משחק כדורעף עם הילדים האלה."

הוא הביט בעצב ובדיוק אז ראה שילדה אחת סימנה לו ביד שיבוא וישחק אתם. טוליה ניגש בביישנות, אך תוך כמה דקות כבר הרגיש כמו

בבית בין החברים החדשים. נראה לו שהוא מכיר אותם כבר אולי אלף שנים. ותוך חמש דקות הוא לקח, כפי שאומרים, את היוזמה בידיים. התחיל לתת פקודות איך להתחלף במקומות, קרא "חוץ", "רשת" ועוד מילים לא

מובנות כאלה. הוא התחיל ללמד את כולם את כללי המשחק, למרות שבעצמו לא ידע את הכללים האלה. נגמר בכך שהוא לא הצליח להכות בכדור שעבר נמוך מאוד ובמקום לעצור אותו ביד, ניסה לבעוט בו ברגל. הבעיטה הייתה חזקה מדי והכדור

ילדים יפים ישבו בשקט סביב לערמה ועשו עוגות מחול. הם היו לבושים בבגדים צבעוניים ונראו גם

הם כמו פרחים. ומסביב

נראה דשא ירוק, מקוצץ

בקפידה. רחוק יותר עמדו

ספסלים שעליהם ישבו

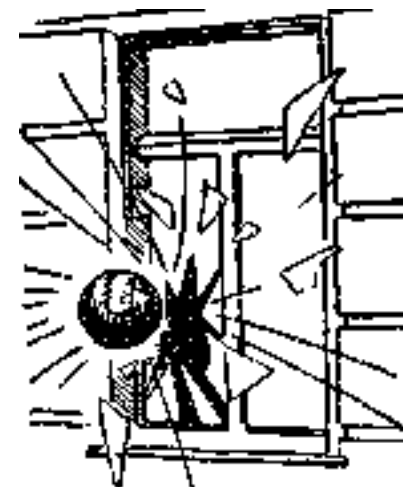
אמהות של הילדים. הן

דיברו ביניהן, קראו ספרים

ושמרו על ילדים שיתנהגו

יפה, לא יפריעו זה לזה ולא

ישפכו זה לזה חול בעיניים.

מאחורי הספסלים היה מגרש עם רשת מתוחה לרוחב. ילדים אחדים, גדולים קצת יותר, שיחקו שם בכדורעף.

החצר הייתה גדולה, רחבה ומוקפת סביב בקירות הבתים. על מרפסות נראו פרחים באדניות עץ.

טוליה נעמד ונהנה מהתמונה הזו שראה לפניו. כל זה נראה לו מוזר: הפרחים, הדשא, הילדים והכדור

שהתעופף מעל הרשת.

"אך, אילו יכולתי לגור בבית הזה" חשב טוליה

עף הצדה ונכנס ישר לתוך חלון בקומה שנייה של הבית. שברי זכוכית התפזרו סביב בצליל חזק. הכדור בעצמו לא נכנס דרך החלון אלא נפל למטה. ברגע הראשון טוליה חשב לברוח, אך התגבר על המחשבה הזו. נראה לו שלא יהיה יפה אם יברח. עוד יחשבו שאת החלון שבר לא הוא אלא מישהו מאלה שנשארו.

בינתיים ילד אחד חטף את הכדור, ורץ אתו מהחצר.

"ברחו מי יכול!" קרא מישהו. כל הילדים התפזרו. טוליה ראה שנשאר לבדו וחשב שעכשיו גם הוא יכול לברוח, אך באותו הרגע הרגיש שמישהו מחזיק אותו חזק בצווארון וקול חורק נשמע באוזנו. "איך אתה מעיף כדור, שודד?! אין לך לאן לעיף כדור, אלא בחלונות!"

טוליה הסתובב, כמה שרק ניתן היה, וראה לפניו פנים של אישה זקנה, בעלת יבלת שעירה גדולה על השפה העליונה. הזקנה אחזה בטוליה ביד אחת ובשניה החזיקה סל רשת שחור עם פירות וירקות.

"אני לא בכוונה..". התחיל להסביר טוליה, כשהוא מנסה להשתחרר. "ואני לא בכוונה אכניס את ראשך במקום השמשה. אין מה לעשות אתכם, בנדיטים!" "זה אצלך שברו, דריה סמונובה?" שאלה אחת הנשים שישבו על הספסל מול החול. "אצלי, יקירתי, ואיך! זו כבר הפעם הרביעית ששוברים אצלי, שיקח אותם השד! לא ניתן להשתלט עליהם. ואתה מאיזו דירה אתה?" שאלה דריה סמונובה והחזיקה את טוליה חזק בצווארון. "מדירה שש-עשרה" הודה טוליה. "זה לא נכון" אמרה האישה השנייה "אני מכירה את כולם בדירה שש-עשרה". "ואני הרי לא גר בבית שלכם" ענה טוליה. "אהא, לא בשלנו!" אמרה בחיוך מרושע דריה סמונובה "לא מספיק ששלנו שוברים חלונות, וגם הוא עוד בא לעשות זאת. בוא עכשיו להנהלת הבית." הזקנה גררה את טוליה למשרד הנהלת הבית. שם ישב המנהל ורואה חשבון. המנהל כתב משהו על

ראיתי. כל המשפחה שלי יצאה לכפר לחופשה
והשאר לי רק קצת כסף. מאין אקח עכשיו שני
רובלים לשמשה?"
"המ!" מלמל מנהל הבית כשהוא מרים את ראשו
מהנירות "אז תצטרך, בחור, לשלם עבור השמשה
שני רובלים."
"אביא" לחש טוליה.
"טוב, טוב, חבר. לך ותביא"
"איך הוא יביא. מי יאמין לו" קראה דריה סמונובה.
"אני נשבע שאביא" הבטיח טוליה.
"לך עם השבועה שלך! רק תלך ולא נראה אתך
יותר!"
"נכון" אמר המנהל "צריך לרשום את הכתובת שלו.
איך קוראים לך?"
"טוליה קליוקבין".
"איפה אתה גר? מה כתובת?"
"רחוב דמיאנובסקה, בית עשר, דירה שש-עשרה."
"אז כך, טוליה קליוקבין. אם לא תביא שני רובלים
בשביל השמשה, נמצא אתך לפי הכתובת הזו.
הבנת?" אמר מנהל הבית, ורשם את הכתובת.

יד השולחן ורואה חשבון עבד על מכונת החישוב.
ליד זה הוא גם עישן בלי להוציא את הסיגריה
מהפה ומצמץ בעיניים כי העשן הפריע לו.
ליד החלון ישב גם איש בעל שפם גדול ומגפיים. גם
הוא עישן והחדר היה מלא עשן. טוליה התחיל
להשתעל מרוב העשן ודריה סמונובה דחפה אותו
קדימה, סגרה דלת והסבירה "הנה שברו חלון. זו
כבר הפעם השלישית שברו. רק יצאתי לחנות
לקניות, חזרתי וזה בעט בכדור ברגל. בעצמי

"איפה תמצא אותו, הלך וסוף" אמרה הזקנה המאוכזבת "הוא ישקר לך עד הבוקר, רק תרשום." המנהל הביט על דריה סמונובה "זה לא קשה לבדוק" ענה "דמיאנובסקה עשר. מי מנהל הבית שם? כנראה אזור עשרים ותשע..." מנהל הבית הוציא ספר טלפונים, אחר כך הרים שפופרת חייג מספר.

"הלו" קרא וחיכה רגע "זה עשרים ותשע?" הביטו שם ברשימות בתים. גר אצלכם בדירה שש-עשרה אחד טוליה קליוקבין? איך?.. גר?.. טוב, תודה. לא, שום דבר מיוחד. רק שברו שמשה בדירה של אזרח... טוב, סבתא, אל תדאגי יותר" הוא פנה לדריה סמונובה כשהניח את השפופרת "הוא לא יעלם לנו. הכל בסדר."

"אבל זה עדיין חשוד גם אם הכל בסדר" אמר האיש בעל שפם שישב שם על הספסל "אצלנו במחלקה רביעית של המשטרה היה גם כן נוהל כזה. שוטר תפס ילד שנסע בחשמלית ולא שילם והיה צריך לשלם קנס. הוביל אותו השוטר לתחנה ושם גם כן שאלו אותו 'איך קוראים לך?' והוא אומר

'ואניה סידורוב' ולא אמר את שמו אלא שם של ילד מכר שלו. 'איפה אתה גר?' והוא נתן להם כתובת של אותו ואניה סידורוב. טלפנו מהתחנה לבית הזה ושאלו 'גר שם ואניה סידורוב?' ענו להם 'גר'. אזי שחררו את ואניה סידורוב, כלומר לא את ואניה סידורוב אלא את הילד הזה שאמר כי הוא ואניה סידורוב. ולמחרת שלחו להורים של ואניה סידורוב האמיתי צו, לשלם את הקנס של הבן שלהם. אז ההורים כעסו על ואניה. 'איזה בחור אתה. קנס צריך לשלם עבורך! בחשמלית חינם רצית לנסוע!' והבחור בוכה 'לא נסעתי!' 'הה, ואתה עוד משקר, כזה וכזה!' והילד המסכן נשבע, מנסה לשכנע. כואב לו שלא רוצים להאמין לו. ראו ההורים שמשהו כאן משונה. הילד לא היה מתעקש כל כך אילו היה אשם. אבא שלו הלך לתחנת המשטרה. 'אנחנו' אמר 'מאמינים לבן שלנו. הוא לא יסע חינם בחשמלית. הוא בחור טוב'. אומרים לו 'הוא טוב כשיושב בבית'. ואבא אומר 'איך שלא יהיה, אני לא משלם קנס.' 'לא תשלם, נתבע אתך למשפט.'

עבר שבוע והזמינו את אבא למשפט. והוא אומר 'מה קורה כאן? הוא לא נסע חינם בחשמלית.' 'איך לא נסע. הנה הכל: שם, שם משפחה, כתובת, הכל רשום.' רצו לדון את האבא לשבועיים מאסר על כך שלא רצה לשלם קנס עבור בנו. אך למזלו נזכר מישהו לקרוא לשוטר שעצר את הילד שבחשמלית.

אז הזמינו את השוטר והראו לו את ואניה. הסתכל השוטר ואומר 'אני כבר לא זוכר איך נראה אותו ילד. אך נדמה לי שואניה זה הוא לא הילד שעצרתיו.' אחר כך הוא הסתכל טוב יותר ואמר 'כן, עכשיו אני רואה שזה לא הוא.' וכך נגמר הסיפור. ויכלו לאסור את אבא של ואניה לשבועיים בגלל זה. ואת הבחור שקרא לעצמו ואניה סידורוב, לא מצאו."

"מה אתה אומר" אמר המנהל "אז הוא התחמק." "ועוד איך התחמק" אמר בעל השפם "יכול להיות והילד ישקר: השם, רחוב ומספר הבית ומספר הדירה. מטלפנים להנהלת הבית ושם בבית אין דירה כזו או שגר שם מישהו אחר. אבל זה אמר

כפי שהיה, רק לא שלו, אלא של ואניה סידורוב. "ככה זה" אמרה דריה סמונובה "כל אחד ישבור לך חלון ויגיד אני ואניה סידורוב, גר שם ושם ואחר כך חפש את ואניה סידורוב."

"המ.. ראי סבתא, מקרה כזה.. " אמר מנהל הבית "אולי הוא באמת ואניה סידורוב, כלומר.. טפו.. איך אמרת קוראים לך?"

"טוליה קליוקבין" אמר טוליה.

"כן, כן. יתכן והוא באמת טוליה קליוקבין, ואולי מישהו אחר. כאן, כפי שתראו, הכל יתכן. לכי אתו למשטרה, שם יבררו כבר."

"לשם מה למשטרה" התנגד טוליה "אני מדבר אמת."

"אמת, אמת" התחילה לצעוק הזקנה "חכו רק שיגיד אמת!"

היא תפסה את טוליה ביד קצת מעל המרפק והוציאה לרחוב. טוליה הלך לידה והביט לצדדים. נראה לו שאנשים ברחוב מביטים עליו בסקרנות, כאילו ידעו שמובילים אותו לתחנת משטרה. אולי חשבו שהוא גנב.

טוליה עוד אף פעם לא היה בתחנת המשטרה ומאוד לא רצה ללכת לשם. הוא ניסה להשתחרר אך הזקנה עוד יותר חזק החזיקה את ידו באצבעותיה.

"למה את מובילה אותו?" שאלה אישה שהלכה ממול.

"שבר שמשה בחלון".

"לאן את מובילה אותו?"

"למשטרה. אלא לאן?"

"עזבי אותי!" קרא טוליה וניסה להשתחרר שוב.

אבל הזקנה החזיקה אותו חזק.

"לא יעזור לך" קראה "לא תברח ממני."

"עזבי!" ביקש טוליה "אלך בעצמי. לא צריך להחזיק

אותי. לא אברח."

"לא מאמינה לך".

כשטוליה ראה שלא ישתחרר מידיה של האישה הוא החליט לנסות תחבולה. הוא ראה שהיא יכולה להחזיק אותו רק ביד אחת, כי בשניה החזיקה את הסל שלה עם קניות.

"מתישהו היד שלה תתעייף והיא לא תוכל להחזיק

כל כך חזק" חשב טוליה.

זמן מה הוא הפסיק למשוך והלך בשקט, כאילו

השלים עם גורלו. הזקנה לא הקפידה יותר והוא

פתאום משך חזק, השתחרר והתחיל לברוח.

"עצור! עצור!" קראה דריה סמונובה והתחילה לרוץ

אחריו "עצור, אמרתי לך! תפסו אותו!"

עוברי אורח אחדים עמדו, לא בטוחים האם לתפוס

את טוליה או לאו. אזרח אחד רצה לתפוס אותו

אבל טוליה התחמק מידי. הוא ירד מהמדרכה

לכביש. שם כבר לא סיכנו אותו הולכי רגל והוא יכול

היה לרוץ מהר יותר. דריה סמונובה ירדה אף היא

לכביש אבל כמעט ונפלה תחת משאית.

"עצור!" היא צעקה כשחזרה למדרכה "עצור עכשיו!

מכונית תדרוך אותך!"

אך טוליה לא הקשיב לה. הוא רץ דרך הצטלבות

ובכביש השני. דריה סמונובה ראתה שהוא רץ

בדיוק מול חשמלית. היא נבהלה נורא. נדמה היה

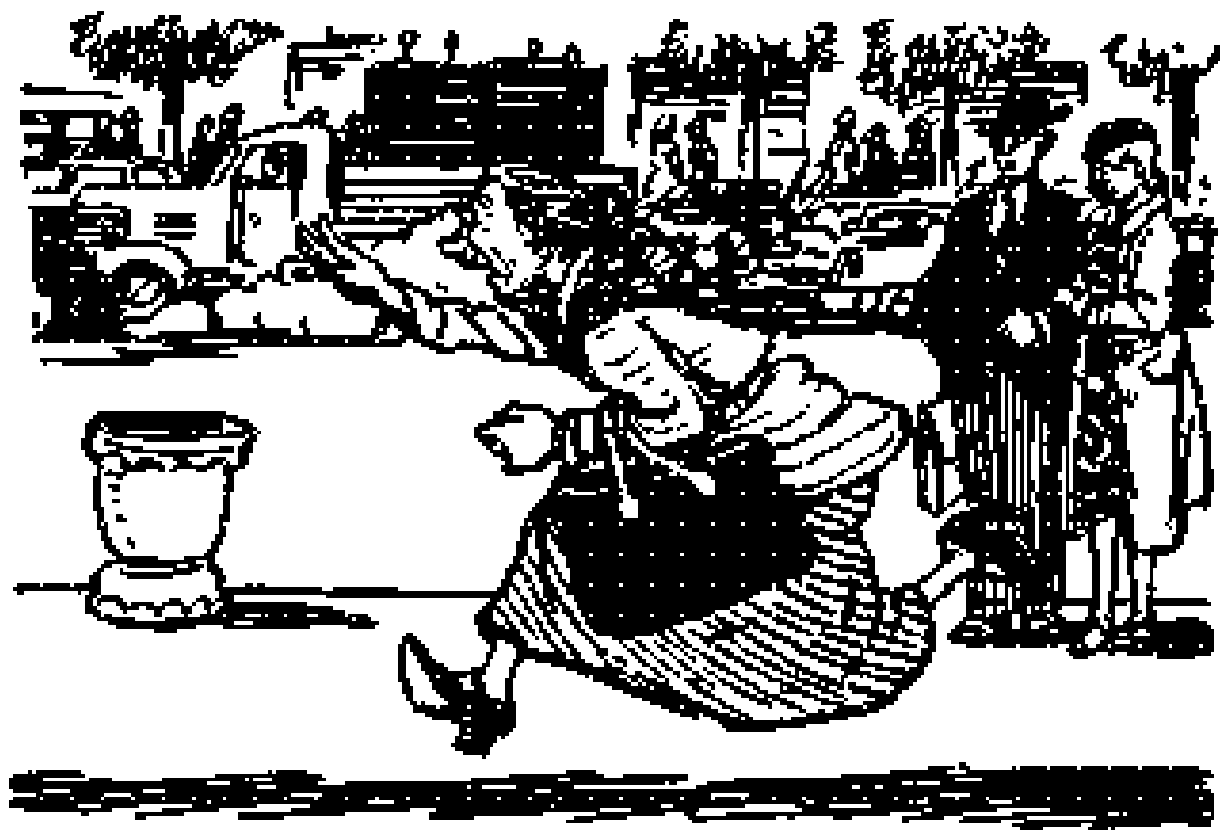
לה שטוליה מיד יפול תחת החשמלית. אלא שהנהג

ראה את טוליה והאיט את המהלך. טוליה עבר את

פסי החשמלית, אלא שבצד שני התקרבה מולו

"לא" סבב טוליה בראשו.
הנהג יצא מהמכונית וניגש לטוליה.
"מאין פתאום הופעת על הכביש, ילד פרא? כואב
לך?"
"לא, לא כואב."
הנהג תפס אותו בשתי ידיו והתחיל לנער מרפקים,
גב.
"שום דבר לא כואב?"

מכונית. הוא לא יכול היה לרוץ חזרה. נשמעה
שריקת הבלמים. המכונית נגעה לטוליה בגב
ונעצרה. טוליה נפל. דריה סמונובה הניחה את הסל
שלה על הארץ וכיסתה את פניה בידיים.
סביב לטוליה מיד התאסף קהל. אזרח אחד מיד רץ
לתא הטלפון והתחיל לקרוא ל"עזרה ראשונה".
בינתיים טוליה קם על רגליו.
"קיבלת מכה חזקה?" שאל מישהו "לא נפצעת?"

"שום דבר. אני רק נבהלתי."
"נבה-ל-ת!" חיוך הופיע על פני הנהג "תגיד תודה
שהספקתי לבלום בזמן."
ניגש אליהם שוטר.
"מה קרה לילד?" שאל את הנהג.
"מזל גדול, חבר שוטר. יצא רק עם מכה קלה."
"זה טוב."
בינתיים דרך הקהל הצליחה לחדור דריה סמונובה.
ידיה רועדות מפחד, שפתיה רועדות. ראתה
שטוליה עומד ליד המכונית, ניגשה אליו וקראה "חי
אתה! אך יקירי!"
טוליה ראה את הזקנה ונרתע ממנה, אלא שסביב
עמדו אנשים ולא יכול היה לברוח.
"מה איתך, יקירי!" נפנפה בידיה הזקנה "חבר
שוטר, זו אני, שכך אחיה. אני אשמה בכל. הוא
ברח ממני ונפל תחת המכונית. והכל בגלל
השמשה, שתאבד שלוש פעמים!"
"זה נכון" אמר מישהו בקהל "בעצמי ראיתי איך
הזקנה הזו רדפה אחריו, כמו מכשפה רוגזת."
"אז שיהיה, וכך גם נכתוב בדו"ח" אמר השוטר

הצוואר שלי ואביא אתך לאמבולנס."
"הרי הוא בריא לגמרי" אמר בחיוך נהג המכונית
"לא קרה לו כלום."
"זה אתה חושב כך" אמרה האישה בחומרה "ואני
רואה שיש לו פצע בראש."
"אבל זה לא מעכשיו" אמר טוליה "נפצעתי
כשנפלתי לתוך ארגז אשפה."
"באיזה ארגז אשפה?"
"כשרכבתי על אופניים עם הילדים."
האישה לקחה את טוליה בידיים והביאה
לאמבולנס.
"לאן זה?" אמרה דריה סמונובה "הרי הוא אמר
שנפצע בארגז אשפה."
"ולפי דעתך, אם בארגז אשפה, אז לא צריך לרפא
אותו? צריך לתת לו זריקה חיסון."
"אז צריך רופא, שידע נגד מה לתת הזריקה"
אמרה דריה סמונובנה "ואתה, ילד, בוא אלינו
לשחק מתי שרק תרצה" אצרה ונפנפה לטוליה ביד.
תוך כמה רגעים טוליה כבר נסע באמבולנס.
האישה השכיבה אותו על אלונקה, ובעצמה ישבה

והתחיל לכתוב את
הדו"ח.
"כתוב, כתוב!
ואתה ילד אל
תפחד" פנתה
הזקנה לטוליה "לא
אאשים אותך בגלל
השמשה שתשרף,
שלא תהיה בכלל!
אתה, קטן שלי,
בוא אלינו, בוא
לשחק עם הילדים
עם הכדור הזה.
ושמשות, אפילו מדי יום שישברו!"
לא הרחק נעצר האמבולנס של "עזרה ראשונה"
וממנו יצאה אישה בחלוק לבן.
"איפה הקורבן?" היא שאלה ונכנסה לקהל "את מי
דרסה המכונית?"
"זה הוא, הילד" ענה מישהו. הקהל התחיל
להתפזר והאישה ניגשה לטוליה. "שים ידיים אל

על הספסל ממול.

"נבוא לבית חולים, הרופא יבדוק אתך, אז תוכל ללכת ולרוץ ועכשיו רק שכב" אמרה.

מהחלון של האמבולנס נראו רק הקומות העליונות של הבתים וטוליה לא ידע באיזה רחובות הם נוסעים. אבל לא זה מה שהדאיג אותו. בראש וראשונה הוא חשש מהזריקה. פחד שזה יכאב לו. בסוף המכונית הגיעה לשער בית החולים ונעצרה. שני אחים פתחו את הדלת והוציאו את האלונקה. טוליה רצה לקום על רגליו אבל אחד האחים אמר בחומרה "שכב, שכב בשקט!"

והם הובילו אותו לבית החולים. אבל טוליה, במקום לשכב, ישב על האלונקה וסיבב את ראשו.

"איזה בחור עקשן" מלמל האח שהלך אחרי

האלונקה "אומרים לו לשכב והוא כמו נחום-תקום."

דרך פרוזדור ארוך הובילו את טוליה לחדר גדול

בעל קירות לבנים ותקרה גבוהה. גם שם, כמו

בפרוזדור, הורגש ריח של יוד, חומרי הדברה

ותרופות שונות.

אחד האחים שם את ידיו תחת הגבו של טוליה

והוריד אותו על מיטה קשה, מכוסה בבד לבן.

"שכב כאן. עוד מעט יבוא הרופא" אמר האח

בשקט, ומשום מה איים על טוליה באצבע.

טוליה נשאר וחיכה. הוא פחד מאוד. הרופא לא בא.

לטוליה נדמה היה ששכחו עליו לגמרי, אבל אחרי

זמן מה נפתחה הדלת ונכנס רופא עם אחות.

הרופא היה זקן ולבן לגמרי. לבש חלוק לבן, כובע

לבן על הראש, גבותיו היו לבנות ועל אפו

משקפיים. הוא אהב מילה "נו" ולטוליה פנה כאילו

הוא אדם מבוגר.

"נו, אדם צעיר, איך זה שנפלת תחת מכונית?"

הוא לא חיכה שטוליה יענה, אלה הכניס לאוזניו שני

צינוריות גומי ושם לטוליה שפופרת מתכת עגולה

כלשהי.

"נו, תתחיל לנשום, אדם צעיר. כן.. יותר עמוק.. נו,

עוד תנשום" דיבר ושם את שפופרת המתכת על

חזה של טוליה, פעם מימין, פעם משמאל.

אחר כך הרים אצבע מול אפו של טוליה ואמר

"עכשיו בבקשה להסתכל על קצה האצבע שלי"

והתחיל להזיז את האצבע לצדדים. טוליה עקב

בעיניים שמאלה, ימינה, למעלה, למטה ועקב אחרי
אצבע של הרופא.

אחר כך הרופא משש את טוליה מכל הצדדים,
היכה בברכיים בפטיש גומי עם ידית מתכת
מבריקה, פנה לאחות ואמר:

"הכל אצלך מוכן, סרפימה אנדרייבנה?"
"הכל מוכן" היא ענתה.

"אז תתחילי!" אמר הרופא.

"אבוי לי! מה היא עכשיו תתחילי?" חשב טוליה.
מרב פחד עיגולים הופיעו בעיניו ונעשה לו קר
בפנים.

"לא צריך זריקה" התקומם טוליה "אני לא אעשה
זאת יותר!"

סרפימה אנדרייבנה ניגשה לטוליה עם חיוך ואת
המזרק הסתירה מאחורי גבה. ביד שניה היא
הפכה את טוליה לצד וכאילו בצחוק צבתה בגב.
"אי!" קרא טוליה כשהרגיש איך המחט חודרת
לגופו.

"שקט, ילד, שקט! גמרנו! אל תצעק! כבר לא
כואב!"

"נכון, לא כואב" ענה טוליה בקול בכיני.

"עכשיו הוא ישכב עוד חצי שעה ואז אפשר לשלוח
אותו הביתה. רק אל תשכחי לשים לו יוד על הפצע
שבראש" אמר הרופא ויצא מהחדר.

סרפימה אנדרייבנה מרחה את הפצע של טוליה
ביוד ואחר כך התיישבה לשולחן והתחילה לכתוב
משהוא במחברת.

"מה שמך?" שאלה.

טוליה רצה להגיד ששמו טוליה, אך משום מה אמר
ששמו סלווה וכשסרפימה אנדרייבנה שאלה על שם
משפחה, במקום להגיד ששמו קליוקבין, אמר שם
משפחה אוגונקוב, כלומר אמר את שם ושם
משפחה של ידידו סלווה אוגונקוב, שאליו הלך
בבוקר כאשר החתול עבר בדרכו.

"שם משפחה יפה" אמרה סרפימה אנדרייבנה
ורשמה את שם סלווה אוגונקוב במחברת "ואיפה
אתה גר?"

במקום להגיד שהוא גר ברחוב דמיאנובסקה, בית
מספר עשר ודירה שש-עשרה, טוליה אמר שהוא
גר ברחוב לומונוסוב, בית ארבע-עשרה, דירה

שלושים ואחת, כלומר כתובת לא שלו אלא של סלווה אוגונקוב.

יותר מאוחר טוליה בעצמו לא ידע למה שיקר. אולי נזכר באותו הרגע שאף אחד לא רצה להאמין לו, שם בהנהלת הבית, כשהוא דיבר אמת. ואם לא מאמינים אז למה לומר אמת. הוא גם פחד שמבית החולים יספרו לאמו הכל מה שקרה לו.

וכך טוליה עשה בדיוק מה שעשה הילד מהסיפור שהוא שמע בהנהלת הבית. אילו לא שמע על אותו הילד, לא היה עולה על דעתו להגיד שם לא שלו וגם כתובת לא שלו, אבל אחרי ששמע את הסיפור, אז עלה לו רעיון כזה לראש.

"רחוב לומנוסוב זה די רחוק" אמרה סרפימה אנדרייבנה "ויש לכם טלפון?"

בביתו של טוליה לא היה טלפון, אך הוא נזכר שבדירה של סלווה היה, ולכן אמר שיש טלפון. "ואיזה מספר?" שאלה סרפימה אנדרייבנה.

"מספר.. מספר.. טוליה קמט את מצחו "לא זוכר את המספר"

"איך זה שאינך זוכר את מספר הטלפון שבביתך?"

חייכה סרפימה אנדרייבנה "כנראה נבהלת כל כך כשנפלת תחת המכונית, ששכחת את המספר. אין דבר, נסתכל בספר טלפונים."

"ולמה את רוצה לטלפן?" שאל טוליה בפחד.

"צריך להגיד לאמא שלך שתבוא לקחת אתך מכאן. הייתי בעצמי מסיעה אתך הביתה, אבל אינני יכולה עכשיו לעזוב את העבודה."

"הרי אני בעצמי יכול ללכת הביתה. למה להסיע אותי?" אמר טוליה.

"לא, חביבי, אינני יכולה לשחרר אותך לבדך. אולי שוב תפול תחת מכונית."

סרפימה אנדרייבנה התחילה לחפש בספר טלפונים. "הנה" אמרה כשמצאה את העמוד המתאים "אוגונקוב, רחוב לומנוסוב, בית ארבע-עשרה, דירה שלושים ואחד."

היא לקחה את הטלפון, הורידה שפופרת וחייגה את המספר. טוליה בפחד הביט עליה והיכה מה יצא מכל זה. הוא קיווה שבביתו של סלווה לא יהיה אף אחד, אך תקוותו אכזבה. כעבור רגע סרפימה אנדרייבנה דיברה כבר עם אמא של סלאווה.

"הלו! זו אזרחית אוגונקוב?" היא קראה לתוך השפופרת "אני מדברת מבית החולים. את צריכה

לבוא ולקחת את הבן שלך. כן, כן, הבן, סלווה..

מה אתו?.. שום דבר.

הוא שוכב כאן. לא, אל

תדאגי. לא קרה לו כלום,

באמת, כלום. הוא רק

שוכב כאן כי קיבל זריקה.

כן, חיסון. למה זריקה?

כי, את יודעת, בפצע יכול

משהו להתפתח. לא!

לא!, לא פצוע, מי אמר

פצוע! רק שריטה. הוא לא פצוע. עד הערב יתרפא..

לא, אני לא מטעה אותך, באמת, אני אומרת אמת.

שריטה. שום פצע לא! מה? שריטה ממה? כי נפל

תחת מכונית, כלומר לא תחת מכונית אלא הפילו

אותו, מה אני אומרת, לא! הוא רק נפל והמכונית

אפילו לא התקרבה, באמת... לא, לא, מה את

מתחילה לדמות לעצמך, אני לא מרגיעה אותך.

הוא חי, באמת.., למה לך להבהל כל כך. הוא רק שוכב כאן, באמת, אני לא משקרת! בואי, תראי בעצמך.. מה? לאן לבוא? רחוב טורגנייב עשרים וחמש."

סרפימה אנדרייבנה הורידה את השפופרת וחייכה לטוליה.

"הנה, הכל הסתדר יפה. אמא תכף תבוא."

כשטוליה שמע את הדבר קפץ מיד מהמיטה, אבל

סרפימה אנדרייבנה

השכיבה אותו שוב.

"שכב, למה לך לקום?

אחרי זריקה צריך

לשכב. אמא תבוא

ותקח אותך הביתה."

טוליה שכב וניסה

לתאר לעצמו איך הוא

יסביר, כאשר אמא של

סלווה תבוא ותמצא

אותו במקום סלווה.

"אולי להודות לסרפימה אנדרייבנה שאני בכלל לא

והניפה את ידה אל טוליה "מה, את לא מכירה את
בנך?"
"איפה הבן שלי?" חזרה שוב אמא של סלווה
"טוליה, איפה סלווה?"
"אינני יודע" ענה טוליה.
"הרי הייתם ביחד אצל זניה זייצב. מתי יצאתם
משם? טוליה, אל תסתיר ממני.."
"איזה טוליה הוא! הוא סלווה" אמרה סרפימה
אנדרייבנה.
"מה? סלווה?" השתוממה אמא של סלווה "מה
פתאום? שמעו, מה קורה כאן? אולי תגידו בסוף
איפה הבן שלי?"
"אז סלווה אינו הבן שלך?"
"סלווה הבן שלי, אבל זה לא סלווה אלה טוליה!
טוליה קליוקבין, את מבינה? כמה פעמים צריך
להסביר לך! אני אשתגע!"
"הרי אמרת לי שאתה סלווה אוגונקוב" קראה
סרפימה אנדרייבנה לטוליה "סלחי לי אזרחית, אני
לא אשמה. הוא אמר לי שהוא אוגונקוב ולכן
טלפנתי אליך. ואתה, למה אמרת שאתה אוגונקוב

סלווה?" חשב טוליה. אבל הוא לא העז להודות,
ואחר כך סרפימה אנדרייבנה יצאה מהחדר והרבה
זמן לא היה אף אחד לידו. כשטוליה ראה שהיא לא
חוזרת, חשב שעכשיו הזמן הטוב ביותר לברוח
מכאן. הוא תיאר לעצמו איך זה יהיה כשסרפימה
אנדרייבנה ואמא של סלווה יכנסו לחדר ויראו שהוא
איננו ויתחילו לחפש בכל בית החולים. בוודאי אמא
של סלווה תתחיל לפחד עוד יותר אבל בסוף היא
תחזור הביתה, תראה את סלווה ותירגע.
טוליה כבר התיישב על המיטה והוריד את רגליו
כדי לרדת לרצפה, אך באותו הרגע נכנסה לחדר
סרפימה אנדרייבנה ואחריה אמו של סלווה. היא
הייתה חיוורת ומרוגשת.
"הנה, תראי" אמרה סרפימה אנדרייבנה "הוא חי
ובריא ואפילו צוחק."
טוליה ישב על המיטה ובמבט מטופש הביט על אמו
של סלווה.
"איפה הבן שלי?" שאלה אמא של סלווה כשהיא
מביטה סביב החדר, כאילו לא ראתה את טוליה.
"הנה הוא" אמרה סרפימה אנדרייבנה בשמחה

יודע את מספר הטלפון שם?"
"לא".

"מספר אפשר למצוא בספר טלפונים" אמרה סרפימה אנדרייבנה. הן הוציאו שוב את ספר הטלפונים ומצאו מספר של זניה זייצב. אמא של סלווה צלצלה והתברר שסלווה היה שם. היא דיברה עם סלווה ואמרה לו לחזור הביתה, נרגעה וביקשה מסרפימה אנדרייבנה לתת לה כמה טיפות ולריאן להרגעה. היא קיבלה מסרפימה אנדרייבנה קצת ולריאן ואמרה "עכשיו צריך לטלפן לאמא של טוליה, והיא גם כן תבהל."
"לא, לא, אני כבר יודעת איך לדבר. למה להבהיל אותה."

"מוטב שבעצמי אחזיר את טוליה הביתה. גם כי אצלם אין טלפון" אמרה אמא של סלווה, לקחה את ידו של טוליה, נפרדה מסרפימה אנדרייבנה ויצא עם טוליה לרחוב.

"איך קרה שהגעת לבית החולים?" שאלה אותו. טוליה התחיל לספר לפי הסדר, איך יצא בבוקר אל סלווה, איך חזר כי חתול שחור עבר לו בדרך ואחר

כשאתה בכלל לא אוגונקוב? מה אתה? השתגעת לעשות תעלול כזה? ואולי התבלבלת כשנפלת תחת המכונית? אל תאשימי אותו, אזרחית, יתכן ומרוב בהלה הוא אמר מה שלא צריך היה לומר. זה קורה."

"האם אני מאשימה אותו? אני לא מאשימה את אף אחד. אני רק רוצה לדעת איפה הבן שלי?"
"אזרחית, איך אני יכולה לדעת איפה הבן שלך?"
הרי את רואה בעצמך שהבן שלך לא כאן."
"כלומר, הוא לא נפל תחת מכונית?"
"כנראה עדיין לא" סרפימה אנדרייבנה פשטה את ידיה "אני חושבת שאילו נפל, היו מביאים אותו אלינו."

"שמע טוליה" פנתה אמא של סלווה לטוליה "אמור לי רק מתי יצאתם עם סלווה מזניה?"
"ואני הייתי אצל זניה?" שאל טוליה.

"ולא היית? הבוקר ראיתי שגם אתה הלכת לזניה."
"אני הולך הלכתי, אך להגיע לא הגעתי. לא הלכתי אליו כי הגעתי הנה."

"אז כנראה כך. וסלווה עדיין אצל זניה? אולי אתה

ואחר כך אמרה:

"אתה בחור מוזר! אמור, מה היה קורה אילו לא חזרת בדרך כאשר החתול עבר לפניך, אלא אילו המשכת ללכת?"

"מה היה קורה? לא היה קורה" ענה טוליה "הייתי פוגש את סלווה, היינו משחקים שח-מט, לא הייתי הולך לזניה, לא הייתי שובר חלון, לא הייתה תופסת אותי הזקנה ולא הייתי נופל תחת המכונית."

"אתה רואה! הכל כי אתה מאמין באמונות תפלות." "ומה זה באמונות תפלות?"

"אינך יודע?" חייכה אמא של סלווה "אשתדל להסביר לך. אתה יודע שלפני הרבה זמן כאשר האנשים היו עוד פראיים מאוד, הם לא למדו, לא ידעו לשקול את הדברים ולא הבינו מה קורה סביבם. כשהיה ליקוי החמה הם לא הבינו למה זה קורה וחשבו שזה סימן לאסון כלשהו ופחדו מאוד. וכשעבר להם חתול בדרך, חשבו שגם זה סימן לאסון כלשהו. וכך נוצרו כל מיני אמונות תפלות, ויש היום עוד אנשים שמאמינים בהן למרות שאין

כך לא מצא את סלווה בבית. איך הלך אחר כך לזניה אבל בדרך רכב על אופניים ונפל לארגז אשפה. אחר כך שיחק עם הילדים כדור, שבר שמשה ונפל לידיה של זקנה רעה שהובילה אותו למשטרה והוא ברח ממנה לכביש וכמעט ודרסה אותו מכונית ואחר כך הביאו אותו לבית חולים ועשו לו זריקת חיסון.

אמא של סלווה לא יכלה להתאפק וצחקה מהסיפור

לכך כל יסוד. ואנחנו היום יודעים שבזמן ליקוי החמה הירח נעמד לפני השמש ומסתיר אותה, אבל זה לא סימן של שום דבר רע. ומה יכול לקרות לאדם אם חתול עובר דרכו?"

"נו מה יכול להיות? כנראה כלום" ענה טוליה "אדם הולך בדרכו שלו וחתול בדרכו שלו." "אתה רואה" אמרה אמא של סלווה.

תוך כדי השיחה הם התקרבו כבר לשכונתם. "את לא צריכה ללות אותי הלאה, אמצא כבר דרך בעצמי" אמר טוליה.

"טוב, לך לבד הביתה."

טוליה הלך בסמטה וחשב על כל מה שדיבר עם אמו של סלווה. כן, אמונות תפלות. איזה שטויות. זה לא לאנשים נבונים.

ובדיוק אז בצד הסמטה הופיע חתול שחור. טוליה נעצר. התחיל לחשוב: יעבור החתול בדרכו או לא יעבור? ואם יעבור?

אז שיעבור! בצד אמיץ טוליה המשיך לצעוד הביתה.